

Ens diuen per tot arreu que “hem de fer més amb menys”. D’acord, la situació del país ho reclama, però des de les escoles ho estem fent des de fa molt temps, fins i tot en moments econòmicament bons. Estem acostumats a treballar amb pocs recursos, a haver de gestionar els diners insuficients que rebem de l’Administració pública, a administrar uns pressupostos limitats, mentre escoltem per tot arreu que l’educació és molt important i mentre ens exigeixen tasques que potser no ens corresponen.

No estem segurs que l’educació, les escoles, les famílies, els mestres i el personal haguem de suportar aquest esforç extra, més quan hem estat històricament solidaris i hem patit condicions desfavorables, retallades i injustícies. Amb tot, volem mirar endavant amb optimisme i no caurem en el plany fàcil i gratuït ni en la queixa paralitzant.

L’actitud positiva, per dir-ho d’alguna manera, fora no deixar-se desconcertar, assumir críticament la realitat, integrar els canvis i el desenvolupament tecnològic en un marc de referència humà, invertir esforços en la pròpia recerca de significat i, sobretot, potenciar els aspectes positius de la nova situació, que n’hi ha i d’abundants. Bo i recordant que la persona, el nostre alumnat, i el seu aprenentatge, és el que ens mou i la nostra raó de ser.

Sabem que s’educa molt més pel que un és que pel que es pretén ensenyar, perquè la nostra manera de ser i d’actuar ben segur que deixa una empremta més gran en els alumnes que les paraules. Hem de posar els nostres actes en coherència amb el nostre discurs. Per això cal remarcar la importància que té alimentar adequadament la ment amb idees i sentiments positius.

Disposem d’una convicció clara per ser realistes, per analitzar les situacions, per estudiar, per comprendre, per planificar, per no improvisar, la qual cosa ens converteix en millors professionals. Somiar un món millor ens converteix, a més a més, en educadors. I tingueu-ho present: com que treballem amb il·lusió i confiança, som encara capaços de fer més amb menys, com sempre hem fet, només demanem reconeixement –que també ens hem de guanyar–, però les condicions socials i polítiques hi han d’ajudar. Necessitem canvis estructurals i canvis de mentalitat de tots nosaltres.

Potser l’educació no és el remei universal de tots els mals, però esdevé la condició necessària, tot i que no suficient, de tota realització humana i social, perquè possibilita canvis de mentalitat i d’actituds que ens han de dur a la millora i l’excel·lència.

El desig esdevé ja una crida a l’acció. Acció i voluntat intel·ligentment gestionades. Siguem, doncs, intel·ligents, perquè és intel·ligent qui sap sortir ben parat de les situacions en què es troba.

Enric Masllorens
Director general